

Una revolució feminista i ecologista

written by Pep Puig i Boix | 27 de març de 2019

La revolució democràtica catalana que estem vivint des de fa gairebé deu anys, no té precedents en la història, com molt bé ho escrivia en Joan Fonollosa en el seu escrit [‘Una revolució revolucionària’](#). I no té precedents perquè es fa en ple segle XXI, quan les circumstàncies que van fer possible totes les revolucions anteriors (tant si van ser per vies pacífiques com si van ser per vies, diguem-ne, violentes) ja no són les mateixes.

També deia l'amic Joan "I com que una acció violenta definitiva tampoc no és possible, es perpetua aquesta mena d'empat que esperem que es trenqui algun dia i sigui a favor nostre. Però de moment, la cosa –sembla– va per a llarg".

Al meu entendre, el punt feble de la revolució democràtica catalana és que s'ha centrat, si més no fins ara, únicament en la via política, tal com es plantejaven les revolucions del passat. La ciutadania catalana va dur a terme un exemplar acte de resistència civil no-violenta tot exercint el dret d'autodeterminació el passat 1r d'octubre de 2017, i va fer possible l'acte polític per excel·lència –la votació– tot i els impediments que l'aparell de l'estat tardofranquista va posar-hi.

Però materialitzar aquest acte únicament a través dels mecanismes polítics existents (el Govern i el Parlament), tal com s'ha fet en molts països que s'han autodeterminat en el passat, ens ha portat a la situació que estem, en què l'Estat, hereu del franquisme, es tanca a explorar cap via política de negociació i en què la societat catalana expressa la seva força amb múltiples manifestacions i mobilitzacions que, per ara, no tenen el suficient poder per fer decantar la balança.

Avui estem en una societat globalitzada les activitats de la qual posen en perill la mateixa supervivència humana en el planeta que ens acull. Materialitzar el resultat d'un referèndum d'autodeterminació, en el marc d'una societat globalitzada, és un gran repte, ja que els poders que empenyen la globalització, amb els seus còmplices –els estats-nació– fan i faran tot el possible per combatre-ho.

Havent entrat de ple en el segle XXI, en el qual hem de fer front a enormes reptes ecològics i socials, no coneguts en el passat, no n'hi ha prou en fer actes polítics per materialitzar el fet de l'autodeterminació, perquè aquesta sigui real, cal una "massa crítica" de persones que s'hagin autodeterminat en l'àmbit personal. Això vol dir que hagin trencat, en la seva vida quotidiana, amb els valors patriarcals dominants en la present societat industrialista-productivista-consumista que causa enormes danys a la biosfera, als ecosistemes i a la societat.

Hem començat a veure, aquests darrers dies, els exemples més paradigmàtics: el sorgiment de les revoltes feminista i ecologista. La lluita feminista que planta cara i diu prou al patriarcalisme, encara dominant a la nostra societat. La lluita ecologista que qüestiona el productivisme-consumisme existent i que exigeix als poders establerts fer front urgentment a l'emergència climàtica i ecològica, causada per l'addicció a la crema de materials fòssils per disposar d'energia i per la destrucció i el malbaratament dels béns comuns.

La confluència de la revolució política democràtica amb les revoltes socials ecologista i feminista podria ser la baula que decantés la balança cap a la banda de la societat, sempre que aquestes revoltes, pròpies del segle XXI, es materialitzin amb una "massa crítica" suficient de persones, que en la seva vida quotidiana exerceixin el seu poder, tot fent seus i practicant-los, els valors consubstancials del feminisme i de l'ecologisme. Això podria ajudar a fer inoperatiu el poder

que, encara avui, exerceixen els vigents sistemes de domini patriarcal, productivistes i consumistes sobre la societat i sobre la natura.

Les múltiples iniciatives ciutadanes que es van materialitzant en el si de la nostra societat, entorn dels valors feministes i ecologistes, i que qüestionen, en la pràctica, el model social heretat del segle XX, són un bri d'esperança en el camí de fer realitat l'autodeterminació de Catalunya que ens permeti construir una societat en pau amb la natura i en pau amb les cultures.